

XXV

Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις
εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, εἰ διήγησιν
ἔτι τὸν λόγον, ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις.
Πεπλωκὸς δὲ τις, φησὶν ὁ Ξενοφῶν, ὑπὸ τῷ Κύρῳ
ἵππῳ, καὶ πατέμενος, παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν
γαστέρα τὸν ἵππον *). ὁ δὲ σφαιδάζων ἀποσείεται
τὸν Κύρον, ὁ δὲ πίπτει. Τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις
ὁ Θεκυδίδης.

XXVI

Ἐναγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμε-
τάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις
ποιῶσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν σρέφεσθαι.

Φαίης καὶ κμητᾶς καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεθ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσση.

Ἡ δὲ πρ καὶ ὁ Ἡρόδοτος Ἐλεφαντίνης πό-
λεως

*) αὐτὴ addiderunt M. et reliqui. Abest a Par. Ambr. ed. pr.

ἐναγώνιον, quod geri vi-
detur. Cf. 9, 13.

Ξενοφῶν. Cyrop. 7, 1, 18,
vbi locus aliter legitur.

Φαίης. Ex Hom. Il. ο, 697
legendum esse Φαίης κ' ἀκ-

μητᾶς, adparet. Sed illud
Φαίης, uti § 3 γνοίης, nonne
nimis tritum est vsu, quam ut
figura ἐναγώνιος dici possit?

Ἄρατος, Phaen. 287. Il-
le ipse locus est, de quo su-

pra